

LỜI TỎ TÌNH CỦA MÙA HÈ

Truyện ngắn

Ái Nghĩa

Ta bên nhau hôm nay là lần cuối

Rồi ngày mai ta sẽ bước lên đường

Bất nói gì trong giây phút phân ly

Xa vĩnh viễn hay còn ngày tái ngộ.

Vĩnh thì thỏm, giọng lạc dần theo tiếng gió. Na bên thỏm, còn Tú thì ngớ ngác. Trắc giết phút chia li, ba đứa không nói thì. Chẳng có lời thì thỏm y cứ vùi ngùi hoài trong tâm khảm.

Na sinh ra và lớn lên ở một vùng quê yên ả và gió. Có dòng sông quê êm đềm cạnh nhà chảy phía sau nhà. Nhà Na thuộc loại khá giả. Mẹ Na nuôi lợn tuốt thóc Na bận rộn kiếm tiền nuôi con. Còn ba Na rong ruổi vì nghề chèo thuyền làm ăn xa nhà. Tuổi thơ y cứ trôi qua trong bình yên. Rồi một ngày, Na trở thành thi u nữ, xúng xính trong tà áo dài thướt tha. Na đứng trước gương trong căn phòng mới, ao ước nhìn ghen tị của lũ bạn cùng trường.

- Ba nó là đĩ gia, nhà mình nghèo có mẹ cũng không thỳ.

- Ờ c gì đĩ c mẹ t l n ng i trên chiếc xe sáng bóng ỳ.

- Ờ dào, giàu v i sang cũng là phù du. S h t s ch thôi...

-.....

Còn nhớ u câu nói khác mà cô bé 16 tuổi nhớ Na l n đ u nghe th y m t cách đ y t h hào l n xót xa. Cánh c ng tr ng trung h c m toang tr c Na nh ng cánh c a lòng c a lữ b n thì h n h p. Na cô đ n trong nh ng ngày đ u đ n l p. Cô đ n b i nó là con nhà giàu. Đôi lúc Na ch t thêm đ c là con nhà nghèo đ đ i l y chút c m thông t lữ b n. Cái suy nghĩ đ n gi n mà tàn nh n ỳ y c a chúng b n không d g b xoá nhòa dù Na đã s ng h t mình trong cái t p th 10C ỳ. Duy ch c m t đ i u không bao gi thay đ i: nhà Na v n giàu.

Nh là m t s s p đ t. Cu i năm l p 10 ỳ, Na đ c ch n vào l p b i d ng Văn, chu n b đi thi T nh. L p nó, ch c m t b n trai duy nh t là Vĩnh. T i con gái tranh nhau b t tay, gi i thi u. Còn Na c co l i m t mình n i góc l p. Nó ch ng b n lòng v i cái trò làm quen bát nháo ỳ. Vĩnh thì b t ra kh i lữ b n, t i n th ng v phía nó, t gi i thi u và thân thi n chìa m t bàn tay ra ch đ i. Na h ng h đ a tay ra b t. Không ng cái b t tay ỳ đã thành k ni m đ p nh t c a tu i h c trò.

Ph trách l p b i d ng c a Na l i là m t th y giáo. Th là l p nó có thêm m t đ i đ i n c a phái m nh. Th y là tâm đ i m c a m i ho t đ ng h c t p và vui ch i c a l p. Nh ng bài gi ng c a th y xoa d u n i đau c a Na. Trong m t Na, th y không ph i là “ông k” nh l i đ n đ i c a các anh ch đi tr c. Tâm h n Na đ c nuôi l n t th y. Na cũng không ng th y và Vĩnh qua tâm đ n nó nhớ u nh th . Hình nh c hai hi u đ c m t chân lí r t gi n d mà l th ng ng i ta ít đ ý: con nhà giàu cũng đáng th ng và t i nghĩ p. S cô đ n trong nó đ c kho l p t ng ngày.

Lên 12, nó vẫn tiếp tục theo học lớp bồi dưỡng Văn. Còn Vĩnh phải chuyển sang lớp bồi dưỡng Sinh theo đúng năng lực và yêu cầu của Ban giám hiệu. Ngày chia tay, Na nhìn không nói gì. Cái nhìn đó thật đáng sợ. Nó có thể khiến người khác thấy nao lòng.

- Vẫn còn có thấy cậu mà. Vĩnh an ủi.

Na vẫn không nói gì. Cậu muốn nó ráo hơn. Vậy mà vài đứa bạn trong lớp cá cược rằng nó sẽ khóc. Đợi nó còn khóc hay không nó đã chịu được. Mà vì cái gì phải khóc khi chia hai vẫn học cùng trường.

Tú đến rồi bắt gặp trong mắt Na cùng lũ bạn về quê Vĩnh, bắt gặp vì Na không hề biết Tú học cùng lớp là bạn thân của Vĩnh. Trong cuộc đời mới này, ít ra cũng có vài bạn tốt mình ra khỏi nhà ngao cả cuộc sống mới phải, thì mới thấy hết ý nghĩa của sự "về quê". Miền quê yên ổn gì vẫn còn sống động trong nó với bao kỷ niệm. Con đường làng quanh co rợp bóng tre, dòng Trường Giang tha thiết chảy, những mùa cá đua mùa ba Vĩnh vào bờ, câu hò vang lên xa xa dưới ánh trăng văng vẳng rồi tan ra, tan ra theo sóng nước. Lũ bạn rồi tấu, tung toé tiếng cười. Na cũng cười nhếch nhếch. Và nếu không có sự bỡ ngỡ của Tú thì chắc bao giờ Na biết cái cảm giác được ngồi vào cái thùng tròn vành lao ra giữa dòng nước chảy. Hôm nay, cậu bạn được một phen rồi tìm ra ngoài khi cái thùng chòng chành, lắc lư mãi. Tú cảm thấy mái chèo, hết lên. Tiếng hét bằng ngang tiếng kêu thét thanh vì sự hãi của Na:

- Vĩnh, giữ chặt lấy tay Na. Giữ chặt lấy.

Na sợ hãi nhưng yên tâm trong cái siết tay thật chặt của Vĩnh. Nếu có chết nó cũng không cô đơn. Na nhắm mắt lại, chờ đợi...

Đêm yên dưới ánh trăng của bạn học trường. Biết bao câu chuyện, biết bao bài hát được vang lên. Vĩnh thật tài, nó vừa hát hay, vừa đàn giỏi. Bạn con gái thi nhau giành ngóe nhìn và nhìn bạn là "chàng". Đêm càng về khuya, ngàn sao càng lấp lánh, lòng nó cũng sáng rực một niềm vui. Bài hát mà Vĩnh hát nó là có ý nghĩa thật. Nó vẫn thích cái biệt danh "Mùa thu tóc ngắn" mà từ trước đến nay. Cũng chẳng biết sao từ nó bạn Na như nhàn, quyên rũ và thấy cảm nhận. Mà hình như nó cũng giống mùa thu thật. Đến giờ nghe lại ca khúc vẫn còn vang vọng hoài trong ký ức nó: "*...Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn, mà mùa thu dài lắm chung quanh, linh hồn anh vẫn mãi vẫn chân dung, bày vẽ vẽ vào trong hồn mình cả...*".

Năm học cuối cấp trôi nhanh đến rồi. Mọi đồ mà đã chọn hè. Na nâng niu chút gì từng không niệm mất. Mọi giờ ra chơi, Tú và Vĩnh đều chơi với cái sọt phòng lớp Na. Ba đứa chơi khắp nói với nhau vài câu rồi từng bước vào học rồi vô tình vang lên. Ngày nào cũng thế, hình như cả ba thấy việc gặp nhau sau mấy giờ ra chơi như một thói quen. Sắp ra trường rồi nên ai cũng trở nên lơ đãng, cái nhìn cũng trở nên tha thẩn hơn. Na vô tình còn lỡ bèn trong lớp nó thì luôn như chơi:

- Hai anh chàng đó, Na phải chọn một. Xem chúng con hai đứa có tình ý. Cuộc đua này không biết ai về đích?.

Là cuộc đua gì? Không, Na không nghĩ thế. Nhưng cũng thấy lòng mình bối rối. Nhất là những ánh nhìn đa diết cứ bám riết lấy Na. Ba đứa sẽ không còn chung đường. Ra trường mỗi đứa sẽ theo đuổi một lĩnh vực riêng. Vĩnh chọn ngành Y, Tú muốn vào quân đội, còn Na quyết tâm theo đuổi đam mê. Nhưng năm tháng còn bên nhau là rất ngắn. Làm gì để níu kéo thời gian khi ngoài kia phồn hoa vĩ đại hé cánh chào. Khúc đường ca mùa hè của lũ ve sầu rồi cũng khuya khoắt vang lên. Làm gì để mãi mãi là không niệm mất. Và làm gì để không mất nhau.

Vĩnh hẹn gặp Na sau giờ tan học để gặp gỡ bạn bè. Không biết vô tình hay cố ý mà Tú cũng hẹn gặp Na vì có điếu thuốc nói. Na thấy mình bối rối thì thầm. Nó cũng biết sẽ đến chơi hẹn gặp ai nên chỉ thấy thảng thốt.

Ông trời thì thật bất công với Na. Đói nó, sao lại ra thế này. Na không tin vào một mình. Ngôi nhà xinh đẹp như biệt thự đông nghẹt người. Có cái gì đang chờ đợi trong nó. Bằng qua đây hành lang, Na ào vào nhà nóc rồi vội vã từng bước kêu xé lòng:

- Ba! Ba ơi!

Rồi ngó lơ đi. Khi tình cờ nó thấy mình đang ở ngoài nghĩa trang. Từng lúc em nó gào thét thanh, má nó vệt vã trong đau xót. Na vội vã chạy ra hét bằng hoàng. Ba nó đã đi rồi sao. Không! nó không thể chấp nhận. Lần cuối cùng với nhà ba đứa sẽ đưa nó đi thi đại học. Vội vã mà tại nhà kinh hoàng đã cướp đi vĩnh viễn. Nó là con gái ruột, là niềm tự hào và đáng lẽ ra ba nó sống và làm việc. Nó không thể thiếu ba. Không thể tin vào cái điếu đang dần ra trước mắt.

Lời tỏ tình của mùa hè - Cô Ái Nghĩa

Viết bởi Administrator

Thứ bảy, 10 Tháng 11 2012 13:28 -

Ngồi tại đây đang đợi ba xuống mênh mông. Đau đớn nhất cùng, nó nhào ngồi theo ba. Vĩnh và Tú cũng nhào theo nín Na. Rồi ngồi tại đây chờ đợi nó, không để nó kịp nói với ba lời vĩnh biệt.

Giàu có là phù du

. Câu ác ý của lũ bạn giờ là sự thật. Nó nên oán ông trời hay oán lòng người tàn nhẫn?

Những ngày cuối cùng của cuộc đời hèn nhát, Na nhìn thấy những cái bóng. Nó không khóc những cặp mắt vô hồn nhìn đâu đâu vào cõi hư vô.

Ngày mai, con đường Na đi sẽ vĩnh viễn thiêu u bóng ba. Mùa hè cuối sao trời lại về nữa?! Còn lại lời tỏ tình của mùa hè nó đành bỏ lại phía sau lưng.

Thời gian biệt có quay trở lại ...